

אנל-ענרייש - דאפיניש

שנים" הוא מספר, "לבשתי מדים אחרים. הבוקר אשתי גיהצה את המדים האלה. על כל פס היא עברה עשר פעמים. יום הג הוא היום. צריך להתקשט! לידו עמד יוסי ממישמר-הגבול, מסורק ומגוהץ. כששמע את חומד הוסיף: "נכון, גם אצלנו זה יום של התרגשות. גם אצלנו התכוננו וגיהצו כל פס מאה פעמים." ברחבת הטכס מנגנת התיזמורת את

"נוח" בערבית. גם החיילים נראו דומים איש לרעהו. השיוף היה אופייני לשני המחנות. אנשי מישמרה-צבאית ישראלים הסתובבו בשטח, ויחד איתם שוטרים מקומיים, שהחליפו את בגדיהם באותו הבוקר. ג'נב חומד היה השוטר האזרחי האחראי לצומת הרחובות שליד רחבת הטכס. הוא היה לבוש בגדים לבנים ועליהם סימלי מישמרה. "כל הי

ברחבת הטכס ניצבו זה מול זה שני הצבאות. אלה במדים לבנים, מקושטים בסרטים כחולים וחובשים כומתות אדומות. מולם חיילים מצוחצחים במדי אל"ף. היילי שני הצדדים נשאו נשק אישי, רובה שכידונו שלוף. זה מול זה עמדו מסקדי מישמר הכבוד. את הפקודות הראשונות נתן הקצין הישראלי, אחריו המצרי. שתי הקריאות נשמעו דומות: "נוח" בעברית,

וי הייתה עיר שלווה ושקטה, שאני שיה דיגים ועובדי-אדמה. קשה היה לעבר את אדמת הדיגונות המידברית, אך הם הויעו הרבה, התאמצו, ולפעמים גם הצליחו. לעיר קראו עיר-הדקלים, כי העצים היחידים המסוגלים לגדול בתנאי החום והיובש השוררים בה הם דולי התמר. גובהם הרם הרשים את כל התיירים, וכל מי שעבר בדרכיהם, זכר את נווה-המידבר המוצל בענפי הדקל.

אחר כך באו ימים קשים על העיר. בימי השלטון הבריטי נעשה שימוש רב יותר בכביש הפנימי החוצה את מידבר סיני, עוברי-אורח לא הגיעו לאל-עריש והתושבים התקשו להתפרנס. אחר כך הגיעו ימים קשים עוד יותר. צבא, שאך זה הוקם, עמד בשערי העיר וכימעט שנכנס אליה. הסכמי שביתת-הנשק, בתום מילחמת העצמאות, מצאו את יגאל אלון והייליו במבואות אל-עריש.

שמונה שנים שקטה הארץ. רמת-החיים הלכה וירדה. עיר-הדקלים כבר לא שימשה עיר-מעבר, המיסחר דעך והחקלאות, כמו תמיד, פירנסה בקושי את בעליה. את הזיכיון לדיג על החוף קנתה מישמרה אחת, הדייגים עבדו קשה ושכרם היה מועט. ב-1956 נכבשה העיר על-ידי צבאה של מדינה שכנה. קרבות קשים התחוללו אז בעיר, בין הצבא המצרי לצבא הישראלי. הצבא הישראלי כבש את העיר, והוא שלט בה שלושה חודשים. אחר כך, בתוקף צו של אומות העולם, הוחזרה העיר ל-אדוניה הקודמים ובאזור השתרר השקט למשך 11 שנים.

העיר ניסתה לשקם את עצמה. בתיה נבנו, ובניה שבו לגור בעיר אבותיהם וניסו לעשותה עיר משגשגת. 1967 — צבא המדינה השכנה שוב עמד בפתח העיר. גם הפעם התחוללו קרבות עזים בדרך אל העיר, וכשהגיע הצבא הזר לשעריה היא נכנעה. ביום השישי נכבשה העיר, וביום השישי, 12 שנה לאחר מכן, הוחזרה שוב לידי בעליה.

"יום של

התרגשות"

"ש אצלנו ילדים שהם כבר נערים, והם לא יודעים מה זה עצמאות. ניסינו לחנך אותם, אבל למרות זאת יהיה להם קשה עכשיו והם יצטרכו להתרגל," אומר עבדאללה אל-חמיד, יליד אל-עריש, שגם סב נולד בה. "הם יהיו חופשיים, אבל הבן שלי, יוסוף, יהיה חייב ללמוד מה זה חופש."

ההסכם אשר נחתם בקמפ-דייוויד כולל תוכניות לטוח של תישעה חודשים ושלוש שנים, אך ממשלת ישראל עשתה מחווה של רצון-טוב והחליטה להחזיר את אל-עריש לריבונות מיצרית שמונה חודשים לפני הי חאריך המוסכם. הכניסה אל העיר והיציאה ממנה ייעשו דרך מיסדרון יבשתי שיחבר את העיר המידברית עם מדינת האם. ביום השישי שעבר נערך טכס הפרידה של הישראלים מעיר-הדקלים. שימחת האל-ערישים, שזכו שוב בעצמאותם, עברה על גדותיה.

החגיגות באל-עריש נמשכו שבעה ימים ושבעה לילות. תחילתן ביום השני בשבוע שעבר וסופן בבוקרו של היום השני בשבוע. בתחילה היו אלה מסיבות צנועות — מאכל, משקה, ריקודים ושימחה. נקודת הזינוק להשתוללות השימחה היתה ביום השישי שעבר, בשעה 11.06. ברגע זה הורד דגל ישראל מראש התורן שברחבת השק"ם, בכניסה לעיר. התפרצות השימחה החלה בשעה 11.14, כאשר הונף הדגל שצבעיו שחור, לבן ואדום. הוא נישא אל ראש התורן והמש"ך התנופף שם שלושה ימים. מעולם לא היו פקקי תנועה באל-עריש, אלא בעתות מלחמה. הפעם היה פקקי תנועה של שלום. הוא הזכיר את זה של ימי המלחמה, כי גם הוא בלט בצבעי הסוואה צבאיים. אך הפעם החיילים היינו והיו במושבים מדים מגוהצים. כיוון הנסיעה היה ממערב למזרח. אותם שנעצרו בעיר התקבלו בקריאות חיבה ובהתלהבות, ו-אותם שיצאו מן העיר לוו במבטים שקטים ולפעמים בהנפת יד לשלום.

את השקית בידו ולא ידע היכן לשים אותה. אחרי העלאת הדגל המצרי אל ראש התורן, ניסו תושבים מקומיים להורידו ולקרוע ממנו פיסות בד למזכרת. חייל מצרי מנע בעדם מלעשות זאת.

דגל יורד, דגל עולה

הישראלי והכנס לשקית פלסטיק. הדגלן, סגן-ליאון שוורץ, החזיק דקות אחדות אחר המכס קופל הדגל

